

ΛΕΥΚΗ ΧΡΙΣΤΙΔΟΥ: Μνημόνιο - Εξέλιξη.

Ρωγή και Ορατότητα

Υπάρχει το τακτοποιημένο στην καθημερινότητά μας. Το αναγνωρίσιμο από τη χρήση του. Αυτό το αλουμινένιο κουτί είναι αναψυκτικό ή μπύρα, για παράδειγμα. Υπάρχει μια απόφαση για αυτόν που είναι άνεργος, εκείνον που ψάχνει στον κάδο των σκουπιδιών, ετούτες τις γυναίκες που διαμαρτύρονται. Μια απόφαση για την αναγνώρισή τους που νοηματοδοτείται από ένα βάθρο, ένα πλαίσιο ή μian αυλαία.

Συχνά μόλις ένα σημείο αναφοράς των καθημερινών μας διαδρομών εξαφανιστεί από τη θέση του - περίπτερο, κατάστημα, καφενείο, κήπος - ένα ξάφνιασμα μας οδηγεί σε μian επαναφήγηση της καθημερινής μας διαδρομής στον ίδιο μας τον εαυτό, σε αναστοχασμό, σε ένα βίωμα χρόνου που λέμε ιστορία. Η απουσία εκείνου που ήταν εδώ γίνεται τότε μια ρωγή, μια αφορμή για να ζήσουμε τη διαφορά μέσα στην επανάληψη των εικόνων, που διακόπτεται. Αφηνόμαστε, κάπως έτσι, σε έναν ηθελημένο αποπροσανατολισμό μέσω της μνήμης και κοιτάζουμε ξανά το οικείο ως άλλο, ως ανοίκειο. Ξαναζούμε σε παρελθόντα μα και σε παρόντα χρόνο αναγνωρίζοντας τις κρυμμένες δυνατότητες της όρασης. Αυτό που ονομάσαμε Κρίση αλλά και Εξέλιξη αποκαλύπτεται τώρα ως συνέχεια μέσα από τομές.

Η Λευκή Χριστίδου βλέπει εκείνα που αγνοούν ότι τα είδε. Τα βλέπει δημιουργώντας την προϋπόθεση της ορατότητάς τους. Τη ρωγή στη συνήθεια, την έκλαμψη στις σκιές της μνήμης από επανάληψη. Μας προσκαλεί μέσα από αυτή τη ρωγή να τα δούμε κι εμείς, μετασχηματίζοντας το οικείο, το αλουμινένιο κουτί αναψυκτικού, σε κήπο ή ένα περίπτερο. Μια ανοικείωση του υλικού και των ονομάτων του. Μια ρωγή στην κατανάλωση των προϊόντων και στην κατανάλωση των εικόνων. Αυτή είναι η προϋπόθεση της ορατότητας, στο έργο της Χριστίδου, η ανοικείωση, ο μετασχηματισμός της καταναλωτικής αναυθεντικότητας σε αυθεντικότητα και αναστοχασμό για εκείνο που αναλώθηκε. Μια άλλη ονοματοδοσία για το μέχρι πρότινος αναγνωρίσιμο...Τώρα πρόκειται για δέντρο, τώρα πρόκειται για ένα περίπτερο, για έναν κάδο σκουπιδιών ή και για την εξέλιξη τόσων αιώνων μέσα στο παρόν των δασών και των ειδών από...αλουμίνιο. Μια κατασκευή που κάνει τις άλλες κατασκευές, φυσικές ή τεχνητές (κάδους, περίπτερα, ζώα και δέντρα)

αντικείμενα μιας επεξεργασίας ανάμεσα στη λήθη και τη μνήμη, ένα Ανάμεσα που συχνά σκεπάζουμε με ιδεολογία ή/και φόβο.

Η Λευκή μας προσκαλεί σε μian αφύπνιση: "όταν ξυπνάμε" γίνεται "όταν θυμόμαστε". Το ένα μεταφορά του άλλου. Το ένα αναπαράσταση του άλλου. Μας προσανατολίζει μέσα από αυτό τον ηθελημένο αποπροσανατολισμό του ξαφνιάσματος, ρωγμής ή έκλαμψης, βλέποντας εκείνο που ενδεχομένως να μην βλέπαμε. Σε αυτή τη διαδικασία το Εγώ που δημιουργεί συνομιλεί με τον αναδημιουργημένο Εαυτό. Η καλλιτέχνις γίνεται ένας διάμεσος ανάμεσα στο συνηθισμένο και τις ασυνήθιστες όψεις του. Τα ζωντανά πλάσματα, άνθρωποι και ζώα, από αλουμίνιο κι αυτά, ενωμένα με σύρμα και σε σημεία επιζωγραφισμένα αποκαλύπτουν τη δύναμη της απόφασης για τους πεινασμένους, τις γυναίκες που διεκδικούν τη δουλειά τους, τις δυνάμεις καταστολής. Μια εγκατάσταση μέσα στη βιολογία της Εξέλιξης μα και μέσα στην Ιστορία.

Το έργο της Χριστίδου μας προσκαλεί να δούμε εκ νέου λουλούδια, τοίχους με γκράφιτι, ανθρώπους που πεινούν, που αγωνίζονται εγκιβωτίζοντας την ιστορικότητα των μνημονίων μέσα στην εξέλιξη των ειδών. Την ιστορικότητα που συγκροτείται από μια ανοίκεια ανακύκλωση των υλικών, τη φθορά τους αυτή τη φορά μέσα από την Τέχνη.

Βαγγέλης Ιντζίδης, Αθήνα, Σεπτέμβρης 2018